

Ζαπατιστικός Στρατός για την Εθνική Απελευθέρωση

Έκτη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα

Αυτός είναι ο απλός μας λόγος, που αναζητά να αγγίξει την καρδιά των ανθρώπων που όπως κι εμείς είναι ταπεινοί και απλοί, όμως, όπως κι εμείς, αξιοπρεπείς και εξεγερμένοι. Αυτός είναι ο απλός μας λόγος για να διηγηθούμε ποια ήταν τα βήματά μας και πού βρισκόμαστε τώρα, για να εξηγήσουμε πώς βλέπουμε τον κόσμο και τη χώρα μας, για να πούμε τι σκεφτόμαστε να κάνουμε και πώς σκεφτόμαστε να το κάνουμε και για να προσκαλέσουμε κι άλλους να πορευτούν μαζί μας σε κάτι πολύ μεγάλο που ονομάζεται Μεξικό και σε κάτι μεγαλύτερο που ονομάζεται κόσμος. Αυτός είναι ο απλός μας λόγος για να πούμε σε όλες τις τίμιες και ευγενικές καρδιές αυτό που θέλουμε για το Μεξικό και τον κόσμο. Αυτός είναι ο απλός μας λόγος γιατί σκεφτόμαστε να καλέσουμε όσους είναι σαν κι εμάς και να ενωθούμε μαζί τους, παντού όπου ζουν και αγωνίζονται.

Ι. Ποιοι είμαστε

Εμείς είμαστε οι ζαπατίστας του EZLN, αν και επίσης μας ήνε «νεοζαπατίστας». Εμείς, λοιπόν, οι ζαπατίστας του EZLN πήραμε τα όπλα το Γενάρη του 1994 γιατί είδαμε πως υποφέραμε αρκετά με τόση δυστυχία που μας φέρνουν οι ισχυροί, που μονάχα μας ταπεινώνουν, μας κλέβουν, μας φυλακίζουν και μας σκοτώνουν και κανείς δε λήξει τίποτα, κανείς δεν κάνει τίποτα. Γι' αυτό είπαμε ΦΤΑ-ΝΕΙ ΠΙΑ!, δηλαδή πως δεν θα επιτρέψουμε πια να μας υποτιμούν και να μας συμπεριφέρονται χειρότερα κι από ζώα. Και τότε είπαμε ακόμα πως θέλουμε δημοκρατία, ελευθερία και δικαιοσύνη για όλους τους Μεξικάνους, παρ' όλο που επικεντρωθήκαμε στους ιθαγενείς Ιστούς. Γιατί εμείς του EZLN είμαστε σχεδόν όλοι ιθαγενείς της Τσιάπας, όμως δεν θέλουμε να αγωνιστούμε μόνο για το δικό μας το καλό ή μόνο για το καλό των ιθαγενών Ιστών της Τσιάπας ή μόνο για τους ιθαγενείς Ιστούς του Μεξικού, αλλά θέλουμε να αγωνιστούμε μαζί με όλους τους ταπεινούς και απλοούς σαν και μας, μαζί με όλους που έχουν μεγάλη ανάγκη και υποφέρουν την εκμετάλλευση και την κλεψιά των πλουσίων και των κακών κυβερνήσεών τους, και εδώ στο Μεξικό μας και στις άλλες χώρες του κόσμου.

Η μικρή μας ιστορία, λοιπόν, μας ήξει ότι κουρασθήκαμε από την εκμετάλλευση των ισχυρών και έτσι οργανωθήκαμε για να αμυνθούμε και να αγωνιστούμε για δικαιοσύνη. Στην αρχή δεν ήμασταν πολλοί, ελάχιστοι πηγαίναμε από το ένα μέρος στο άλλο μιλώντας και ακούγοντας κι άλλους ανθρώπους σαν εμάς. Αυτό το κάναμε για πολλή χρόνια και το κάναμε κρυφά, χωρίς να προκαλούμε την προσοχή. Δηλαδή, συγκεντρώσαμε τη δύναμή μας σιωπηλά. Πέρασαν έτσι σχεδόν δέκα χρόνια και γίναμε πολλοί και είμαστε πολλές χιλιάδες. Προετοιμαστήκαμε καλά με την πολιτική και τα όπλα και ξαφνικά, την ώρα που οι πλούσιοι γιόρταζαν τον καινούργιο χρόνο, επιτεθήκαμε στις πόλεις τους και τις καταλάβσαμε, και είπαμε ξεκάθαρα σε όλους πως εδώ είμαστε, πως πρέπει να μας πάρουν υπόψη τους. Και οι πλούσιοι τρομοκρατήθηκαν και μας έστειλαν τους μεγάλους στρατούς τους για να μας τελειώσουν, έτσι όπως κάνουν πάντα όταν οι εκμεταλλευόμενοι εξεγείρονται και στέλνουν τους στρατούς για να σκοτώσουν τους πάντες. Αλλά δεν τα κατάφεραν, γιατί εμείς είχαμε προετοιμαστεί καλά πριν τον πόλεμο και γίναμε δυνατοί στα βουνά μας. Κι εκεί, οι

στρατοί μάς έψαχναν και μας έριχναν βόμβες και σφαίρες, και σχεδίαζαν να σκοτώσουν μια και καλή όλους τους ιθαγενείς γιατί δεν ήξεραν ποιος είναι ζαπατίστα και ποιος όχι. Κι εμείς, τρέχοντας και πολεμώντας, πολεμώντας και τρέχοντας, όπως ασφαλώς έκαναν οι πρόγονοί μας. Χωρίς να κουραζόμαστε, χωρίς να παραδινόμαστε, χωρίς να μας νικάνε.

Τότε οι άνθρωποι από τις πόλεις βγήκαν στους δρόμους και άρχισαν να φωνάζουν για να σταματήσει ο πόλεμος. Και τότε εμείς σταματήσαμε τον πόλεμο και ακούσαμε αυτούς τους αδελφούς και τις αδελφές από την πόλη που μας έλεγαν να προσπαθήσουμε να φτιάσουμε σε διακανονισμό, σε μια συμφωνία δηλαδή με τις κακές κυβερνήσεις για να ηλυθεί το πρόβλημα χωρίς σφαγές. Εμείς αφουγκραστήκαμε τον κόσμο γιατί αυτός ο κόσμος είναι αυτό που ήεμε «ο Ισός», ο μεξικάνικος Ισός. Κι έτσι βάλαμε στην άκρη τη φωτιά και βγάλαμε το λόγο.

Και οι κυβερνήσεις είπαν ότι θα συμπεριφερθούν καλά και θα κάνουν διάλογο και θα κάνουν συμφωνίες και θα τις εκπληρώσουν. Κι εμείς είπαμε εντάξει, αλλά σκεφτήκαμε επίσης πως καλό θα είναι να γνωρίσουμε αυτόν τον κόσμο που βγήκε στους δρόμους για να σταματήσει τον πόλεμο. Κι όσο συζητούσαμε με τις κακές κυβερνήσεις, μιλούσαμε και με αυτούς τους ανθρώπους και είδαμε πως η πλειοψηφία ήταν άνθρωποι ταπεινοί και απλοί σαν και μας, και όλοι, κι εκείνοι κι εμείς, καταλαβαίναμε πολύ καλά γιατί αγωνιζόμαστε. Και αυτόν τον κόσμο τον είπαμε «κοινωνία των πολλών» γιατί η πλειοψηφία δεν ανήκε στα πολιτικά κόμματα, αλλά ήταν άνθρωποι κοινοί και καθημερινοί, άνθρωποι σαν εμάς, άνθρωποι απλοί και ταπεινοί.

Όμως οι κακές κυβερνήσεις δεν ήθελαν σωστό διακανονισμό, ο διάλογος και οι συμφωνίες ήταν απλώς ένα τέχνασμα και ετοίμαζαν την επίθεσή τους για να μας εξολοθρεύσουν μια και καλή. Και τότε πολλές φορές μας επιτέθηκαν, αλλά δεν μας νίκησαν γιατί αντισταθήκαμε καλά και πολλοί άνθρωποι σε όλο τον κόσμο κινητοποιήθηκαν. Και τότε οι κακές κυβερνήσεις σκέφτηκαν ότι το πρόβλημα ήταν πως πολύς κόσμος βλέπει τι συμβαίνει με τον EZLN, κι έβαλαν μπροστά το σχέδιο, ότι τάχα δεν συμβαίνει τίποτα. Κι εν τω μεταξύ μας περικύκλωναν, έσφιγγαν τον κλοιό γύρω μας ελπίζοντας πως ο κόσμος, έτσι απομακρυσμένα που είναι τα βουνά μας, θα μας ξεχάσει, αφού είναι τόσο μακριά η γη των ζαπατίστας. Και

κάθε τόσο οι κακές κυβερνήσεις δοκίμαζαν να μας ξεγελάσουν ή να μας επιτεθούν, όπως το Φλεβάρη του 1995 που εξαπέλευσαν εναντίον μας μια μεγάλη στρατιωτική δύναμη, που όμως δεν μας νίκησε. Γιατί, όπως ήνε εκ των υστέρων, δεν ήμασταν μόνοι μας, πολύ κόσμος μας στήριξε και αντισταθήκαμε καλά.

Κι έτσι οι κακές κυβερνήσεις, έπρεπε να φτάσουν σε συμφωνίες με τον EZLN και αυτές οι συμφωνίες ονομάζονται «Συμφωνίες του Σαν Αντρές» γιατί Σαν Αντρές ονομάζεται ο δήμος όπου υπογράφηκαν αυτές οι συμφωνίες. Σ' αυτό το διάλογο εμείς δεν είμαστε μόνοι μας για να συζητήσουμε με τους εκπροσώπους της κακής κυβέρνησης, αλλά προσκαλέσαμε πολλούς ανθρώπους και οργανώσεις που αγωνίζονταν ή αγωνίζονται για τους ιθαγενείς λαούς του Μεξικού, και όλοι είπαν το λόγο τους και όλοι μαζί συμφωνήσαμε τι θα συζητήσουμε με τις κακές κυβερνήσεις. Έτσι ήταν αυτός ο διάλογος, δεν ήταν μόνο οι ζαπατίστας από τη μια μεριά και οι κυβερνήσεις από την άλλη, αλλά μαζί με τους ζαπατίστας ήταν οι ιθαγενείς λαοί του Μεξικού κι εκείνοι που τους στηρίζουν. Και τότε σ' αυτές τις συμφωνίες οι κακές κυβερνήσεις είπαν πως θα αναγνωρίσουν τα δικαιώματα των ιθαγενών λαών του Μεξικού και πως θα σεβαστούν τον πολιτισμό τους και πως όλα αυτά θα τα κάνουν συνταγματικό νόμο. Όμως, αφού είχαν υπογράψει, οι κακές κυβερνήσεις έκαναν πως ξεχάστηκαν και πέρασαν πολλά χρόνια και τίποτα δεν εκπλήρωσαν από τις συμφωνίες. Αντίθετα, η κυβέρνηση επιτέθηκε στους ιθαγενείς για να τους κάνει να πισοδρομήσουν στον αγώνα τους, όπως στις 22 Δεκέμβρη του 1997, ημερομηνία που ο Σεδίγιο διέταξε τη δολοφονία 45 αντρών, γυναικών, γερόντων και παιδιών στο χωριό της Τσιάπας που ονομάζεται Ακτεάη. Αυτό το μεγάλο έγκλημα δεν ξεχνιέται τόσο εύκολα και είναι απόδειξη του ότι οι κακές κυβερνήσεις δεν ανοίγουν την καρδιά τους, αλλά επιτίθενται και δολοφονούν όσους εξηγείρονται ενάντια στην αδικία. Και όσο συμβαίνουν αυτά, οι ζαπατίστας επιμένουμε να εκπληρωθούν οι συμφωνίες και αντιστεκόμαστε στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού.

Και τότε αρχίσαμε να μιλάμε με άλλους ιθαγενείς λαούς του Μεξικού και με τις οργανώσεις τους και συμφωνήσαμε μαζί τους πως θα παλέψουμε ενωμένοι για τον ίδιο σκοπό, δηλαδή για την αναγνώριση των δικαιωμάτων και του πολιτισμού των ιθαγενών. Σ' αυτόν τον αγώνα μάς στήριξαν πολλοί άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο

και άνθρωποι που τους σέβονται πολύ και ο λόγος τους είναι πολύ μεγάλος γιατί είναι διανοούμενοι, καλλιτέχνες και επιστήμονες από το Μεξικό και απ' όλο τον κόσμο. Κάναμε επίσης διεθνείς συναντήσεις, δηλαδή μαζευθήκαμε και μιλήσαμε με ανθρώπους από την Αμερική και την Ασία, από την Ευρώπη, την Αφρική και την Ωκεανία και γνωρίσαμε τους αγώνες και τους τρόπους τους και τις ονομάσαμε «διαγαλαξιακές» συναντήσεις, έτσι, για να αστείευτούμε λιγάκι, αλλά και γιατί είχαμε καλέσει και άλλους από άλλους πλανήτες, όμως φαίνεται δεν ήρθαν ή ίσως και να ήρθαν και να μην το δήλωσαν ξεκάθαρα.

Αλλά καθώς οι κακές κυβερνήσεις δεν εκπλήρωναν τίποτα, σκεφτήκαμε να συζητήσουμε με πολλούς Μεξικάνους για να ζητήσουμε τη στήριξή τους. Κι έτσι κάναμε πρώτα, το 1997, μια πορεία στην Πόλη του Μεξικού που ονομάστηκε «η πορεία των 1.111» γιατί σ' αυτήν πήγαν ένας σύντροφος ή μια συντρόφισσα από κάθε ζαπατιστικό χωριό, αλλά η κυβέρνηση δεν έδωσε σημασία. Και αργότερα, το 1999, οργανώσαμε μια κονσουήτα σε όλη τη χώρα κι εκεί φάνηκε πως η πλειοψηφία συμφωνεί με τα αιτήματα των ιθαγενών λαών, αλλά οι κακές κυβερνήσεις και πάλι δεν έδωσαν σημασία. Και τέλος, το 2001, κάναμε αυτό που ονομάστηκε η «πορεία για την αξιοπρέπεια των ιθαγενών» και που τη στήριξαν εκατομμύρια Μεξικάνοι και άνθρωποι από άλλες χώρες και έφτασε ως το μέρος όπου βρίσκονται οι βουλευτές και οι γερουσιαστές, δηλαδή στο Κογκρέσο του Έθνους, για να απαιτήσει την αναγνώριση των Μεξικάνων ιθαγενών.

Αλλά δεν υπήρξε κανένα αποτέλεσμα, οι πολιτικοί του κόμματος PRI, του κόμματος PAN και του κόμματος PRD συμφώνησαν μεταξύ τους και δεν αναγνώρισαν τα δικαιώματα και τον πολιτισμό των ιθαγενών. Αυτά έγιναν τον Απρίλη του 2001 και τότε οι πολιτικοί απέδειξαν ξεκάθαρα πως δεν έχουν ίχνος ευυποληψίας και είναι ξεδιάντροποι και το μόνο που σκέφτονται, σαν κακοί κυβερνήτες που είναι, είναι πώς θα κερδίσουν τα ωραία τους λεφτουδάκια. Αυτό πρέπει να το υπενθυμίσουμε, γιατί θα δείτε ότι τώρα θα πουν ότι θα αναγνωρίσουν τα δικαιώματα των ιθαγενών, όμως είναι ένα ψέμα για να τους ψηφίσουμε, είχαν την ευκαιρία και δεν την εκπλήρωσαν.

Μετά απ' όλα αυτά είδαμε ξεκάθαρα πως ήταν μάταιος ο διάλογος και η διαπραγμάτευση με τις κακές κυβερ-

νήσεις του Μεξικού. Δηλαδή ότι είναι χαμένη ιστορία η συζήτηση με τους πολιτικούς γιατί ούτε η καρδιά τους ούτε ο λόγος τους είναι ντόμπρος, αλλά είναι διπλοπρόσωποι και ψεύτες, υπόσχονται πως θα εκπληρώσουν και δεν το κάνουν. Την μέρα που οι πολιτικοί του PRI, του PAN και του PRD ενέκριναν έναν άχρηστο νόμο, σκότωσαν μια και καλή το διάλογο και είπαν ξεκάθαρα πως δεν έχουν σημασία αυτά που συμφωνούν και υπογράφουν γιατί δεν έχουν λόγο. Κι έτσι λοιπόν σταματήσαμε οποιαδήποτε επαφή με τις ομοσπονδιακές αρχές, γιατί καταλάβαμε πως ο διάλογος και η διαπραγμάτευση απέτυχαν εξαιτίας αυτών των πολιτικών κομμάτων. Είδαμε πως δεν τους νοιάζει το αίμα, ο θάνατος, η δυστυχία, οι κινητοποιήσεις, οι κονσουλτάς, οι προσπάθειες, οι εθνικές και διεθνείς εκδηλώσεις στήριξης, οι συναντήσεις, οι συμφωνίες, οι υπογραφές, οι δεσμεύσεις. Με αυτή της τη στάση η πολιτική τάξη δεν έκλεισε μόνο, μια και καλή, την πόρτα στους ιθαγενείς λαούς. Έδωσε επίσης ένα θανάσιμο χτύπημα στην ειρηνική, μέσω του διαλόγου και της διαπραγμάτευσης, λύση του πολέμου. Κι ούτε πια μπορεί κανείς να πιστέψει πως θα εκπληρώσει την όποια συμφωνία κάνει με τον οποιονδήποτε. Εδώ το καταθέτουμε, για να αποκομίσουν όλοι εμπειρία από αυτό που μας συνέβη.

Εμείς λοιπόν τα είδαμε όλα αυτά και καταφύγαμε στις καρδιές μας για να δούμε τι θα κάνουμε.

Και το πρώτο που διαπιστώσαμε είναι πως η καρδιά μας δεν είναι ίδια που ήταν τότε που ξεκινήσαμε τον αγώνα μας, αλλά πως είναι μεγαλύτερη γιατί αγγίξαμε την καρδιά πολλών καλών ανθρώπων. Και είδαμε ακόμα πως η καρδιά μας είναι πιο τραυματισμένη, πιο πληγωμένη. Και δεν είναι πληγωμένη γιατί μας εξαπάτησαν οι κακές κυβερνήσεις, αλλά επειδή όταν αγγίζουμε τις καρδιές των άλλων, αγγίζουμε και τους πόνους τους. Είναι σαν να κοιταζόμαστε σε έναν καθρέφτη.

II. Πού βρισκόμαστε τώρα

Έτσι λοιπόν, σαν ζαπατίστας που είμαστε, σκεφτήκαμε πως δεν αρκούσε να σταματήσουμε το διάλογο με την κυβέρνηση, αλλά ότι ήταν απαραίτητο να προχωρήσουμε τον αγώνα αγνοώντας τα αργόσχολα παράσιτα, τους πολιτικούς. Ο EZLN αποφάσισε τότε την εκπλήρωση, μόνος του και από την μεριά του (γι' αυτό και λέγεται «μονόπλευρη», επειδή υπάρχει μόνο μια πλευρά), των

Συμφωνιών του Σαν Αντρές σχετικά με τα δικαιώματα και τον πολιτισμό των ιθαγενών. Για τέσσερα χρόνια, από τα μέσα του 2001 μέχρι τα μέσα του 2005, αφιερωθήκαμε σ' αυτό και σε άλλα θέματα για τα οποία θα σας μιλήσουμε.

Έτσι λοιπόν, αρχίσαμε να δημιουργούμε τους ζαπατιστικούς εξεγερμένους αυτόνομους δήμους, δηλαδή το πώς οργανώνονται οι λαοί για να κυβερνήσουν και να κυβερνηθούν, για να γίνουν δυνατότεροι. Αυτός ο τρόπος αυτόνομης διακυβέρνησης δεν επινοήθηκε από τον EZLN, αλλά έρχεται από πολλούς αιώνες αντίστασης των ιθαγενών και από την ίδια την εμπειρία των ζαπατίστας, και είναι όπως η αυτοδιοίκηση των κοινοτήτων. Δεν έρχεται δηλαδή κάποιος απέξω για να κυβερνήσει, αλλά τα ίδια τα χωριά αποφασίζουν, ανάμεταξύ τους, ποιος και πώς κυβερνά κι αν δεν συμμορφώνεται τον κάνουν στην άκρη. Δηλαδή, αν αυτός που κυβερνά δεν υπακούει στο λαό, τον διώχνουν, αποχωρεί από τις αρχές και αναλαμβάνει άλλος.

Τότε όμως, είδαμε ότι οι αυτόνομοι δήμοι δεν βρίσκονταν στο ίδιο επίπεδο, αφού υπήρχαν κάποιοι που ήταν πιο προχωρημένοι και λάμβαναν μεγαλύτερη στήριξη από την κοινωνία των πολιτών, ενώ άλλοι ήταν περισσότερο εγκαταλειμμένοι. Έλεγε δηλαδή η οργάνωση για να είναι όλοι οι δήμοι στο ίδιο επίπεδο. Είδαμε ακόμα ότι ο EZLN με το πολιτικο-στρατιωτικό του σκέλος ανακατευόταν στις αποφάσεις που αναλογούσαν στις δημοκρατικές αρχές, τις «των πολιτών» όπως λέγεται. Κι εδώ το πρόβλημα είναι ότι το πολιτικο-στρατιωτικό τμήμα του EZLN δεν είναι δημοκρατικό, γιατί είναι ένας στρατός, και είδαμε πως δεν είναι σωστό να βρίσκεται από πάνω το στρατιωτικό μέρος και από κάτω το δημοκρατικό, γιατί δεν πρέπει το δημοκρατικό να αποφασίζεται στρατιωτικά, αλλά πρέπει να γίνεται το αντίθετο: να βρίσκεται δηλαδή από πάνω το δημοκρατικό πολιτικό μέρος κυβερνώντας και από κάτω το στρατιωτικό υπακούοντας. Ή, καλύτερα, να μη βρίσκεται τίποτα από κάτω, αλλά να βρίσκονται όλα στο ίδιο επίπεδο, χωρίς στρατό, και γι' αυτό οι ζαπατίστας είναι στρατιώτες για να μην υπάρχουν στρατιώτες. Τότε λοιπόν, ξεκινώντας απ' αυτό το πρόβλημα, αυτό που κάναμε ήταν να διαχωρίσουμε το πολιτικο-στρατιωτικό μέρος από ό,τι είναι οι αυτόνομες και δημοκρατικές οργανωτικές μορφές των ζαπατιστικών κοινοτήτων. Κι έτσι, ενέργειες και αποφάσεις που πριν έκανε και έπαιρνε ο EZLN, πέρασαν σιγά σιγά στις δημοκρατικά εκλεγμένες στις κοινότητες αρχές. Φυσικά κάτι

τέτοιο πλέγεται εύκολα, στην πράξη όμως στοιχίζει πολύ, γιατί είναι πολλά χρόνια, πρώτα στην προετοιμασία για πόλεμο και αργότερα στον ίδιο τον πόλεμο, και έγινε συνθήκη τελικά αυτό το πολιτικο-στρατιωτικό μέρος. Όπως και να 'χει όμως, το κάναμε, γιατί ο τρόπος μας είναι ό,τι λέμε να το κάνουμε, γιατί αν δεν ισχύει αυτό, για ποιο λόγο να λέμε κάτι αν αργότερα δεν το κάνουμε πράξη;

Έτσι γεννήθηκαν τα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης, τον Αύγουστο του 2003, και με αυτά συνεχίσαμε με την αυτομάθηση και την εξάσκηση του «κυβερνάμε υπακούοντας».

Από τότε και μέχρι τα μέσα του 2005, η ηγεσία του EZLN δεν έδινε εντολές στα πολιτικά ζητήματα, αλλά συντρόφεψε και υποστήριξε τις δημοκρατικά εκλεγμένες από τις κοινότητες αρχές και, επιπλέον, επαγρυπνούσε ώστε να ενημερώνονται σωστά οι κοινότητες και η τοπική και διεθνής κοινωνία των πολιτών σχετικά με την υποστήριξη που λάμβαναν και πώς τη χρησιμοποιούσαν. Και τώρα περνάμε από την επιφυλακή της καλής διακυβέρνησης στις ζαπατιστικές βάσεις στήριξης, με προσωρινές αναλήψεις που εναλλάσσονται ώστε όλοι να μάθουν και να κάνουν αυτή τη δουλειά. Γιατί εμείς σκεφτόμαστε πως ένας λαός που δεν ελέγχει τους κυβερνήτες του είναι καταδικασμένος να γίνει σκλάβος, κι εμείς παλεύουμε για να είμαστε ελεύθεροι, κι όχι να αλληλούζουμε αφέντη κάθε 6 χρόνια.

Ακόμα, ο EZLN κατά την διάρκεια αυτών των 4 χρόνων πέρασε στα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης και στους Αυτόνομους Δήμους τη στήριξη και τις επαφές που πραγματοποιήθηκαν, στο Μεξικό και σε ολόκληρο τον κόσμο, όλα αυτά τα χρόνια πολέμου και αντίστασης. Επιπλέον, την ίδια στιγμή, ο EZLN οικοδόμησε μια οικονομική και πολιτική βάση η οποία επιτρέπει στις ζαπατιστικές κοινότητες να πορευτούν με λιγότερες δυσκολίες στην οικοδόμηση της αυτονομίας τους και στη βελτίωση των συνθηκών της ζωής τους. Δεν είναι πολύ, αλλά είναι ανώτερο απ' ό,τι υπήρχε πριν την εξέγερση του Γενάρη του 1994. Εάν παρατηρήσετε μία από εκείνες τις μελέτες που κάνουν οι κυβερνήσεις, θα δείτε πως οι μόνες κοινότητες ιθαγενών που βελτίωσαν τις συνθήκες της ζωής τους, δηλαδή την υγεία, την εκπαίδευση, τη διατροφή, την κατοικία τους, ήταν εκείνες που βρίσκονται σε ζαπατιστική επικράτεια, όπως λέμε εμείς το χώρο στον οποίο βρίσκονται τα χωριά μας. Και όλα αυτά

έγιναν δυνατά χάρη στην πρόοδο των ζαπατιστικών λαών και την πολύ μεγάλη στήριξη που έλαβαν από καλά και ευγενικά πρόσωπα, που εμείς αποκαλούμε «κοινωνίες των πολιτών», και τις οργανώσεις τους σε όλο τον κόσμο. Λες και όλα αυτά τα άτομα έκαναν πραγματικότητα εκείνο το «ένας άηλος κόσμος είναι εφικτός», στην πράξη, όχι στα λόγια.

Και τότε οι λαοί εξελίχθηκαν προς το καλύτερο. Τώρα υπάρχουν περισσότεροι σύντροφοι και συντρόφισσες που μαθαίνουν να κυβερνούν. Και, αν και σιγά σιγά, περισσότερες γυναίκες συμμετέχουν σ' αυτές τις διεργασίες, αλλά ακόμα υπολείπομαστε σε σεβασμό προς τις συντρόφισσες ώστε να συμμετέχουν περισσότερο στις διεργασίες του αγώνα. Και αργότερα, πάλη με τα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης, βελτιώθηκε ο συντονισμός ανάμεσα στους Αυτόνομους Δήμους και η επίλυση των προβλημάτων με άλλες οργανώσεις και τις επίσημες αρχές. Επίσης βελτιώθηκαν πολύ τα προγράμματα στις κοινότητες και είναι πιο ισοδύναμη η διανομή των προγραμμάτων και της στήριξης της κοινωνίας των πολιτών απ' όλο τον κόσμο: βελτιώθηκε η υγεία και η παιδεία, αν και απέχουν από το να είναι αυτό που πρέπει να είναι, όπως και η κατοικία και η διατροφή, και σε αρκετές περιοχές βελτιώθηκε πολύ το πρόβλημα της γης γιατί μοιράστηκε η γη που ανακτήθηκε από τους γαιοκτήμονες, όμως υπάρχουν περιοχές οι οποίες υποφέρουν από την έλλειψη καλλιέργησιμων γαιών. Και αργότερα βελτιώθηκε πολύ η κατανομή της στήριξης της εθνικής και διεθνούς κοινωνίας των πολιτών, γιατί προηγουμένως ο καθένας πήγαινε εκεί που επιθυμούσε περισσότερο, ενώ τώρα τα Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης τον προσανατολίζουν προς εκεί που είναι περισσότερο αναγκαία. Και, για τον ίδιο λόγο, παντού υπάρχουν περισσότεροι σύντροφοι και συντρόφισσες οι οποίοι μαθαίνουν να συναναστρέφονται με ανθρώπους από άλλα μέρη του Μεξικού και του κόσμου, μαθαίνουν να σέβονται και να απαιτούν σεβασμό, μαθαίνουν ότι υπάρχουν πολλοί κόσμοι και πως όλοι έχουν τον τόπο τους, το χρόνο τους και τον τρόπο τους, και έτσι πρέπει να υπάρχει αμοιβαίος σεβασμός ανάμεσα σ' όλους.

Λοιπόν, εμείς οι ζαπατίστας του EZLN αφιερωθήκαμε αυτό το διάστημα στην κυριώτερη μας δύναμη, δηλαδή στις κοινότητες που μας στήριζαν. Και κάπως καλύτερευσε η κατάσταση, δηλαδή κανείς δεν μπορεί να πει πως ήταν μάταιη η οργάνωση και ο αγώνας των ζαπατί-

σας, αλλά, ακόμα και αν μας εξολοθρεύσουν εντελώς, ο αγώνας μας σε κάτι χρσσίμεισε.

Δεν μεγάλωσαν όμως μόνο τα ζαπατιστικά χωριά, μεγάλωσε επίσης και ο EZLN. Γιατί αυτό που συνέβη όλο αυτό το διάστημα είναι ότι νέες γενιές ανανέωσαν ολόκληρη την οργάνωσή μας. Σαν να της έδωσαν νέα δύναμη. Οι άντρες και γυναίκες διοικητές, που ήταν ώριμοι όταν ξεκίνησε η εξέγερση το 1994, διαθέτουν τώρα τη σοφία όσων έμαθαν κατά τον δωδεκαετή πόλεμο και διάπλογο με χιλιάδες άντρες και γυναίκες απ' όλο τον κόσμο. Τα μέλη της Παράνομης Ιθαγενικής Επαναστατικής Επιτροπής, η ζαπατιστική πολιτικό-οργανωτική ηγεσία, τώρα συμβουλεύουν και προσανατολίζουν τους καινούργιους που μπαίνουν στον αγώνα μας και εκείνους που αναλαμβάνουν διοικητικές θέσεις. Πάει καιρός από τότε που οι «επιτροπές» (όπως τους ήέμε εμείς) διέπλησαν μια νέα γενιά από άντρες και γυναίκες διοικητές, οι οποίοι, μετά από ένα διάστημα εκπαίδευσης και δοκιμασίας, αρχίζουν να γνωρίζουν τα καθήκοντα της οργανωτικής διοίκησης και να τα ασκούν. Και επίσης οι εξεγερμένοι, οι εξεγερμένες, οι άντρες και γυναίκες πολιτοφύλακες, οι τοπικοί και περιφερειακοί υπεύθυνοι, καθώς και οι βάσεις στήριξης, που ήταν νέοι στο ξεκίνημα της εξέγερσης, είναι πια ώριμοι άντρες και ώριμες γυναίκες, παλαίμαχοι μαχητές και φυσικοί ηγέτες στις μονάδες τους και τις κοινότητές τους. Και εκείνοι που ήταν παιδιά εκείνο το Γενάρη του 94 είναι πια νέοι που μεγάλωσαν στην αντίσταση και διαπλάθηκαν στην εξεγερμένη αξιοπρέπεια που ανέγειραν οι μεγαλύτεροι τους σε αυτά τα 12 χρόνια πολέμου. Αυτοί οι νέοι έχουν μια πολιτική, τεχνική και πολιτιστική κατάρτιση που δεν είχαμε όσοι αρχίσαμε το ζαπατιστικό κίνημα. Αυτή η νεολαία τροφοδοτεί τώρα, ολοένα και περισσότερο, τόσο τις γραμμές του στρατού μας όσο και τις διοικητικές θέσεις της οργάνωσης. Και όλοι εμείς έχουμε δει τα τεχνάσματα της μεξικανικής πολιτικής τάξης και την καταστροφή που οι πράξεις τους προκαλούν στην πατρίδα μας. Και έχουμε δει τις μεγάλες αδικίες και σφαγές που κάνει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σε όλο το κόσμο. Όμως γι' αυτό θα σας πούμε περισσότερα αργότερα.

Έτσι ο EZLN άντεξε 12 χρόνια πολέμου, στρατιωτικών, πολιτικών, ιδεολογικών και οικονομικών επιθέσεων, αποκλεισμών, εκθροπραξιών, καταδιώξεων, και δεν μας νίκησαν, δεν έχουμε ξεπουληθεί ούτε παραδοθεί, και

έχουμε προχωρήσει. Στον αγώνα μπήκαν κι άλλοι σύντροφοι από άλλα μέρη, έτσι που, αντί να εξασθενήσουμε μετά από τόσα χρόνια, γινόμαστε πιο δυνατοί. Σίγουρα υπάρχουν προβλήματα που μπορούν να επιλυθούν διαχωρίζοντας περισσότερο το πολιτικό-στρατιωτικό σκέλος από δημοκρατικό σκέλος των πολιτών. Όμως υπάρχουν πράγματα, τα πιο σημαντικά, όπως τα αιτήματα για τα οποία αγωνιζόμαστε, που δεν έχουμε κατορθώσει εντελώς.

Σύμφωνα με όσα σκεφτόμαστε και με ό,τι βλέπουμε στην καρδιά μας, έχουμε φτάσει σ' ένα σημείο όπου δεν μπορούμε να πάμε πιο πέρα και που, επιπλέον, είναι πιθανόν να χάσουμε όλα όσα έχουμε αν μείνουμε όπως είμαστε και δεν κάνουμε τίποτε άλλο για να προχωρήσουμε. Δηλαδή έφτασε η ώρα να διακινδυνεύσουμε ξανά και να κάνουμε ένα επικίνδυνο βήμα, που όμως αξίζει τον κόπο. Γιατί ίσως ενωμένοι με άλλους κοινωνικούς τομείς, που στερούνται τα ίδια με μας, γίνει εφικτό να πετύχουμε αυτό που χρειαζόμαστε και αξίζουμε. Ένα νέο βήμα μπροστά στον αγώνα των ιθαγενών είναι δυνατό μόνο αν ο ιθαγενής ενωθεί με εργάτες, αγρότες, φοιτητές, δάσκαλους, υπαλλήλους... δηλαδή με τους εργαζόμενους της πόλης και της υπαίθρου.

III. Πώς βλέπουμε τον κόσμο

Τώρα θα σας εξηγήσουμε πώς βλέπουμε εμείς οι ζαπατίστας αυτά που συμβαίνουν στον κόσμο. Βλέπουμε λοιπόν πως ο καπιταλισμός είναι ισχυρότερος αυτή τη στιγμή. Ο καπιταλισμός είναι ένα κοινωνικό σύστημα, με άλλα λόγια, η μορφή οργάνωσης των ανθρώπων και των πραγμάτων σε μια κοινωνία, ποιος κατέχει και ποιος όχι, ποιος διατάζει και ποιος υπακούει. Στον καπιταλισμό υπάρχουν εκείνοι που έχουν χρήματα, δηλαδή κεφάλαιο και εργοστάσια και καταστήματα και γη και πολλά αγαθά και υπάρχουν άλλοι που δεν έχουν τίποτα παρά μόνο την δύναμη τους και τις γνώσεις τους για να δουλέψουν. Στον καπιταλισμό διατάζουν εκείνοι που κατέχουν το χρήμα και τα αγαθά, και υπακούουν εκείνοι που δεν έχουν τίποτα άλλο εκτός από την ικανότητά τους για εργασία.

Καπιταλισμός λοιπόν, σημαίνει πως υπάρχουν λίγοι που κατέχουν πολλά πλούτη. Όχι επειδή κέρδισαν κάποιο βραβείο ή ανακάλυψαν κάποιο θησαυρό ή γιατί κληρονόμησαν κάποιον συγγενή. Αυτά τα πλούτη τα απέκτησαν εκμεταλλευόμενοι την εργασία των πολλών. Που

σημαίνει πως ο καπιταλισμός βασίζεται στην εκμετάλλευση των εργαζομένων, πως εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους για να βγάλουν από αυτούς το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος. Αυτό γίνεται με αδικία γιατί δεν πληρώνουν στον εργαζόμενο αυτό που θα έπρεπε για την δουλειά του, του δίνουν ένα πενιχρό μισθό μόλις για να τρωει και να ξεκουράζεται λιγάκι, και την άλλη μέρα να γυρίσει να δουλέψει εκεί που τον εκμεταλλεύονται, στην ύπαιθρο ή στην πόλη.

Επίσης ο καπιταλισμός δημιουργεί τα πλούτη του με την αρπαγή, με κλεψιά δηλαδή, αρπάζοντας από τους άλλους ότι λιμνίζεται, για παράδειγμα εδάφη και φυσικό πλούτο. Με άλλα λόγια ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα όπου οι κλέφτες είναι ελεύθεροι και τους θαυμάζουν και αποτελούν παράδειγμα.

Και, εκτός από το να εκμεταλλεύεται και να αρπάζει, ο καπιταλισμός καταστέλλει. Γιατί φυλακίζει και δολοφονεί εκείνους που εξηγούνται ενάντια στην αδικία.

Αυτό που περισσότερο ενδιαφέρει τον καπιταλισμό είναι τα εμπορεύματα, γιατί όταν πουλιούνται και αγοράζονται φέρνουν κέρδη. Έτσι μετατρέπει τα πάντα σε εμπόρευμα, εμπορευματοποιεί τους ανθρώπους, τη φύση, τον πολιτισμό, την ιστορία, τη συνείδηση. Σύμφωνα με τη λογική του όλα πρέπει να μπορούν να αγοραστούν και να πωληθούν. Και κρύβει τα πάντα πίσω από τα εμπορεύματα για να μην βλέπουμε την εκμετάλλευση. Τα εμπορεύματα λοιπόν πωλούνται και αγοράζονται σε μία αγορά. Και βέβαια η αγορά, εκτός από τις αγοραπωλησίες, χρησιμεύει επίσης για να κρύβει την εκμετάλλευση των εργαζομένων. Για παράδειγμα στην αγορά βλέπουμε τον καφέ ήδη συσκευασμένο, στο σακουλάκι του ή στο ωραίο του δοχείο, αλλά δεν βλέπουμε τον αγρότη που υπέφερε για να μαζέψει τον καφέ, δεν βλέπουμε το κογιότ (τον μεσάζοντα) που τον πλήρωσε πολύ φτηνά για τη δουλειά του, δεν βλέπουμε τους εργάτες της μεγάλης επιχείρησης που συσκευάζουν τον καφέ. Ή βλέπουμε μία συσκευή για να ακούμε μουσική: cumbias, rancheras ή corridos ή ότι του αρέσει του καθένα. Και μας φαίνεται πολύ καλή γιατί έχει καλό ήχο. Αλλά δεν βλέπουμε την εργάτρια στην μακιλαδόρα που βασανίστηκε ώρες και ώρες για να συναρμολογήσει τα καλώδια και τα μέρη της συσκευής και την πλήρωσαν ένα ελεεινό ποσό. Ούτε βλέπουμε πως ζει πολύ μακριά από το εργοστάσιο και ξοδεύει πολλά για το πήγαινε έλα και επιπλέον διατρέ-

χει τον κίνδυνο να την απαγάγουν, να την βιάσουν και να την δολοφονήσουν όπως συμβαίνει στη Σιουδάδ Χουάρες, στο Μεξικό.

Στην αγορά, δηλαδή, βλέπουμε εμπορεύματα αλλά δεν βλέπουμε την εκμετάλλευση με την οποία κατασκευάστηκαν. Ο καπιταλισμός λοιπόν, χρειάζεται πολλές αγορές... ή μια πολύ μεγάλη αγορά, μία παγκόσμια αγορά. Προκύπτει επομένως πως ο καπιταλισμός του τώρα δεν είναι ίδιος με πριν, όταν οι πλούσιοι αρκούγαν στην εκμετάλλευση των εργαζομένων της χώρας τους, πως τώρα βρίσκεται σε ένα διαφορετικό στάδιο που ονομάζεται Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση. Η παγκοσμιοποίηση αυτή σημαίνει ότι πλέον οι εργαζόμενοι δεν δυναστεύονται μόνο στην χώρα τους ή και σε άλλες, αλλά ότι ο καπιταλισμός επιχειρεί να κυριαρχήσει στα πάντα σε όλο τον κόσμο. Και δεδομένου ότι ο κόσμος, ή αλλιώς πλανήτης Γη, λέγεται και «παγκόσμια σφαίρα» γι' αυτό και ονομάζεται «παγκοσμιοποίηση», που πάει να πει ολόκληρος ο κόσμος.

Τελικά ο νεοφιλελευθερισμός είναι η ιδέα ότι ο καπιταλισμός είναι ελεύθερος να κυριαρχήσει σε όλο τον κόσμο και ούτε συζήτηση, πρέπει να υποταχθούμε, να συμβιβαστούμε, να μην κάνουμε φασαρία, με δυο λόγια να μην εξεγερθούμε. Με άλλα λόγια ο νεοφιλελευθερισμός είναι η θεωρία, το σχέδιο της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Και ο νεοφιλελευθερισμός έχει τα οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά και πολιτιστικά του σχέδια. Μέσω όλων αυτών των σχεδίων αυτό που επιχειρεί είναι να κυριαρχήσει τους πάντες και όποιον δεν υπακούει τον καταστέλλουν ή τον απομονώνουν για να μην περάσει τις εξεγερτικές του ιδέες στους άλλους

Στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, οι μεγάλοι καπιταλιστές που ζουν σε χώρες ισχυρές όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες, θέλουν να γίνει όλος ο κόσμος σαν μια μεγάλη επιχείρηση όπου να παράγονται εμπορεύματα, και μια μεγάλη αγορά. Μια αγορά παγκόσμια, μια αγορά για να αγοράζουν και να πουλάνε οτιδήποτε υπάρχει στον κόσμο και για να συγκαλύπτουν όλη την εκμετάλλευση όλου του κόσμου. Έτσι, οι παγκοσμιοποιημένοι καπιταλιστές παρεισφρύουν παντού, σε όλες τις χώρες, για να πραγματοποιήσουν τις μεγάλες εμπορικές συμφωνίες, δηλαδή την μεγάλη εκμετάλλευση. Και δεν σέβονται τίποτα, εισβάλλουν με τους δικούς τους όρους. Ουσιαστικά κατακτούν τις άλλες χώρες. Γι' αυτό οι ζαπατίστας

πλέμε ότι η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι ένας πόλεμος κατάκτησης ολόκληρου του κόσμου, ένας παγκόσμιος πόλεμος, ο πόλεμος που διεξάγει ο καπιταλισμός για να κυριαρχήσει παγκόσμια. Και η κατάκτηση αυτή μερικές φορές γίνεται με στρατεύματα που εισβάλλουν σε μια χώρα και την κατακτούν βίαια. Ενώ άλλες φορές τελείται μέσω της οικονομίας, που σημαίνει ότι οι μεγάλοι καπιταλιστές μεταφέρουν τα κεφάλαιά τους σε κάποια χώρα ή της δανείζουν χρήματα, υπό τον όρο ότι θα υποταχθεί σ' αυτό που θέλουν. Και εισβάλλουν και με τις ιδέες τους, με τον πολιτισμό του καπιταλισμού που είναι ο πολιτισμός του εμπορεύματος, του κέρδους, της αγοράς.

Ο κατακτητής, λοιπόν, ο καπιταλισμός, κάνει ότι θέλει, δηλαδή καταστρέφει και αλλιάζει ότι δεν του αρέσει και εξαφανίζει εκείνο που τον εμποδίζει. Για παράδειγμα, του δημιουργούν εμπόδια εκείνοι που δεν παράγουν, ούτε αγοράζουν ούτε πουλούν τα σύγχρονα εμπορεύματα. Ή, εκείνοι που εξεγείρονται ενάντια σ' αυτήν την προσταγή. Αυτούς λοιπόν που του είναι άχρηστοι, τους περιφρονεί. Είναι γι' αυτό που οι ιθαγενείς αποτελούν εμπόδιο για την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και είναι γι' αυτό που τους περιφρονούν και θέλουν να τους αφανίσουν. Επίσης, ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός καταργεί ακόμα και τους νόμους που δεν του επιτρέπουν την μέγιστη δυνατή εκμετάλλευση και τα μέγιστα κέρδη. Για παράδειγμα, επιβάλλουν ότι τα πάντα μπορούν να αγοράζονται και να πωλούνται, και, δεδομένου ότι ο καπιταλισμός κατέχει το χρήμα, τα αγοράζει όλα. Έτσι ο καπιταλισμός καταστρέφει τις χώρες που κυριεύει με την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και, στη συνέχεια, θέλει να τα επαναπροσαρμόσει όλα, να τα φτιάξει από την αρχή αλλά με τον δικό του τρόπο, δηλαδή με τέτοιο τρόπο που θα του επιφέρει οφέλη χωρίς κανείς να τον εμποδίζει. Η νεοφιλελεύθερη -ή, αλλιώς, καπιταλιστική- παγκοσμιοποίηση καταστρέφει τα πάντα στις χώρες που εισβάλλει, τον πολιτισμό τους, τη γλώσσα τους, το οικονομικό και πολιτικό τους σύστημα, καταστρέφει ακόμα και τους τρόπους ζωής και σχέσεων εκείνων που ζουν σ' αυτές τις χώρες. Με άλλα λόγια καταστρέφει όλα όσα κάνουν μία χώρα να είναι χώρα.

Άρα, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση θέλει να καταστρέψει τα Έθνη του κόσμου και να απομείνει μόνο ένα Έθνος, μόνο μία χώρα, η χώρα του χρήματος, η χώρα του κεφαλαίου. Ο καπιταλισμός λοιπόν, θέλει όλα να

είναι όπως εκείνος θέλει, δηλαδή με το δικό του τρόπο, και ότι είναι διαφορετικό δεν του αρέσει και το καταδιώκει και του επιτίθεται ή το απομονώνει σε μια γωνιά και κάνει σαν να μην υπάρχει.

Συνοψίζοντας, ο καπιταλισμός της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης βασίζεται στην εκμετάλλευση, στην αρπαγή, την περιφρόνηση και την καταστολή όσων δεν παραδίδονται. Όπως και πρώτα δηλαδή, με τη διαφορά πως τώρα είναι παγκοσμιοποιημένος, οικουμενικός.

Αλλά δεν είναι τόσο εύκολα για την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Γιατί οι εκμεταλλευόμενοι κάθε χώρας δεν συμβιβάζονται και δεν ήλθε πια «έτσι είναι» αλλά εξεγείρονται. Και όσοι περισσεύουν και εμποδίζουν αντιστέκονται και δεν αφήνουν να τους αφανίσουν. Και έτσι βλέπουμε σε όλο τον κόσμο τους καταπιεσμένους να χτίζουν αντιστάσεις για να μην υποταχτούν, δηλαδή εξεγείρονται και όχι μόνο σε μία χώρα αλλά αθροούνται παντού, δηλαδή, όπως υπάρχει μία νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση έτσι υπάρχει και μια παγκοσμιοποίηση της εξέγερσης.

Και σ' αυτήν την παγκοσμιοποίηση της εξέγερσης δεν εμφανίζονται μόνο οι εργάτες της πόλης και της υπαίθρου αλλά εμφανίζονται και άλλοι και άλλες που είναι καταδιωγμένοι και περιφρονημένοι για τον ίδιο ακριβώς λόγο, επειδή δεν εγκαταλείπονται στην κυριαρχία, όπως οι γυναίκες, οι νέοι, οι ιθαγενείς, οι ομοφυλόφιλοι, οι ηεσβίες, οι τρανσέξουαλ, οι μετανάστες και πολλές άλλες ομάδες που, αναμφισβήτητα, υπάρχουν στον κόσμο και που δεν τις βλέπουμε ως την στιγμή που ξεσηκώνονται και κραυγάζουν ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ στην περιφρόνηση και τότε τους βλέπουμε, τους ακούμε και τους γνωρίζουμε. Εμείς λοιπόν, θεωρούμε πως όλες αυτές οι ομάδες ανθρώπων αγωνίζονται ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό, δηλαδή ενάντια στα σχέδια της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, αγωνίζονται για την ανθρωπότητα.

Και μας προκαλεί μεγάλη έκπληξη η ανοψία των νεοφιλελεύθερων που θέλουν να καταστρέψουν την ανθρωπότητα με τον πόλεμο και την εκμετάλλευση αλλά μας προκαλεί και μεγάλη ευχαρίστηση να βλέπουμε να ξεπηδάνε παντού αντιστάσεις και εξεγέρσεις όπως η δική μας, που μπορεί να είναι μικρή, αλλά εδώ είμαστε. Και τα βλέπουμε όλα αυτά σε όλο τον κόσμο και η καρδιά μας το γνωρίζει πως δεν είμαστε μόνοι.

IV. Πώς βλέπουμε τη χώρα μας, το Μεξικό

Τώρα θα σας μιλήσουμε για το πώς βλέπουμε αυτό που συμβαίνει στο Μεξικό μας. Αυτό που βλέπουμε, λοιπόν, είναι ότι η χώρα μας κυβερνιέται από τους νεοφιλελεύθερους. Δηλαδή, όπως ήδη εξηγήσαμε, οι κυβερνώντες μας καταστρέφουν αυτό που είναι το Έθνος μας, η μεξικάνικη Πατρίδα μας. Η δουλειά τους, αυτών των κακών κυβερνώντων, δεν είναι το να κοιτάζουν την ευημερία του λαού, αλλά μονάχα η ευημερία των καπιταλιστών. Φτιάχνουν, για παράδειγμα, νόμους όπως η Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου (NAFTA) που βυθίζουν στην μιζέρια πολλούς Μεξικανούς. Τόσο αγρότες και μικρούς παραγωγούς, επειδή «καταβροχθίζονται» από τις μεγάλες αγροτοβιομηχανικές επιχειρήσεις, όσο και εργάτες και μικροβιοτέχνες επειδή δεν μπορούν να ανταγωνιστούν τις μεγάλες πολυεθνικές που εισβάλλουν, χωρίς την άδεια κανενός, επιβάλλουν τους χαμηλούς μισθούς και τις υψηλές τιμές τους και φτάνουν να τους πλένε κι ευχαριστώ. Δηλαδή, σα να πει κανείς, κάποια από τα θεμέλια της οικονομίας του Μεξικού μας, που ήταν ο κάμπος, η βιομηχανία και το εθνικό εμπόριο έχουν καταστραφεί για τα καλά και μόλις απομένουν κάποια χαλάσματα που και αυτά σίγουρα θα τα ξεπουλήσουν.

Αυτές είναι μεγάλες δυστυχίες για την πατρίδα μας. Γιατί στον κάμπο δεν παράγονται πια τροφές, αλλά μόνο ότι πουλάνε οι μεγάλοι καπιταλιστές, και τα εύφορα εδάφη καταληστεύονται με δόλο και με τη βοήθεια των πολιτικών. Δηλαδή στον κάμπο συμβαίνει ότι συνέβαινε και στα χρόνια του Πορφύριο Ντίας με την διαφορά πως αντί για τους μεγαλογαιοκτήμονες τώρα είναι οι ξένες επιχειρήσεις που πηδάνε τον αγρότη. Και κει που παλιά υπήρχαν πιστώσεις και τιμές προστασίας τώρα υπάρχει μόνο ελεημοσύνη... και συχνά ούτε καν αυτό. Και από τη μεριά του εργάτη της πόλης, τα εργοστάσια κλείνουν και ο κόσμος μένει χωρίς δουλειά, ή ανοίγουν οι επονομαζόμενες μεταποιητικές βιομηχανίες (maquiladoras) που είναι ξένες και πληρώνουν ένα ξεροκόμματο για πολλές ώρες δουλειά. Και δεν ενδιαφέρει η τιμή των προϊόντων που χρειάζεται ο λαός, γιατί φτηνά ή ακριβά, δεν μπορεί να τα πληρώσει. Και εάν κάποιος εργαζόταν σε μία μικρή ή μεσαία επιχείρηση, τώρα πια δεν δουλεύει, γιατί την αγόρασε μία μεγάλη πολυεθνική. Και αν κάποιος είχε ένα μικρό εμπορικό, κι αυτός εξαφανίστηκε ή ξεκίνησε να δουλεύει παράνομα για τις μεγάλες επιχειρήσεις που

εκμεταλλεύονται βάρβαρα τους πάντες και που βάζουν ως και παιδιά να δουλεύουν. Και αν ο εργαζόμενος ήταν σε ένα συνδικάτο για να διεκδικήσει νόμιμα τα δικαιώματά του, τέλειωσε κι αυτό, γιατί το ίδιο το συνδικάτο του πλέει πως πρέπει να σφίξει το ζωνάρι κι ας πέφτουν οι μισθοί, κι ας γίνεται ελαστικό το ωράριο, κι ας αφαιρούν κεκτημένα, μη τυχόν και κλείσει η επιχείρηση ή πάει σε άλλη χώρα. Και μετά είναι εκείνο της «ψιλοδουλειάς», που μοιάζει με το κυβερνητικό οικονομικό πρόγραμμα για όλους τους εργαζόμενους της πόλης, ν' αρχίσουν να πουλάνε τσίχλες ή τηλεφωνικές κάρτες στις γωνίες. Δηλαδή απόλυτη οικονομική καταστροφή και στις πόλεις.

Και τότε, μιας και η οικονομία του λαού (τόσο στο κάμπο όσο και στη πόλη) είναι τόσο κατεστραμμένη, συμβαίνει να πρέπει να ξενιτευτούν πολλοί Μεξικάνοι και Μεξικάνες, οι οποίοι αναγκάζονται να φύγουν από την πατρίδα τους, τα μεξικάνικα χώματα, για να ψάξουν δουλειά σε άλλη χώρα που δεν είναι παρά οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, που και εκεί δεν τους φέρονται καλά, τους ξεζουμίζουν, τους καταδιώκουν, τους περιφρονούν και φτάνουν μέχρι και στο να τους δολοφονούν. Συνεπώς ο νεοφιλελευθερισμός που μας επιβάλλουν οι κακές κυβερνήσεις δεν καλυτέρεψε την οικονομία, αντίθετα, στενάζει ο κάμπος και στις πόλεις δεν έχει δουλειά. Μεταβάλλεται για τους Μεξικανούς το Μεξικό σ' ένα τίποτα όπου για μια στιγμή γεννιούνται και κάποια άλλη πεθαίνουν όλοι όσοι δουλεύουν για τα πλούτη των ξένων, βασικά των βόρειο αμερικάνων πλουτοκρατών. Γι' αυτό πλέμε πως στο Μεξικό κυριαρχούν οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτά, είναι ακόμα πως ο νεοφιλελευθερισμός άλλαξε και την πολιτική τάξη του Μεξικού, δηλαδή τους επαγγελματίες πολιτικούς, τους έκανε σαν πωλητές μαγαζιού που κάνουν τα αδύνατα δυνατά για να πουλήσουν φτηνότερα, να τα ξεπουλήσουν όλα. Είδατε πώς άλλαξαν την νομοθεσία για να καταργήσουν το άρθρο 27 του Συντάγματος και να μπορέσουν να ξεπουλήσουν τις κοινοτικές γαίες και τα εκίδος. Κατόρθωμα του Σαλίνας Ντε Γκορτάρι, αυτός και η συμμορία του είπαν πως είναι για το καλό της αγροτιάς και του αγρότη, πως έτσι θα πλούτιζαν και θα ζούσαν καλύτερα. Μήπως συνέβη αυτό; Η μεξικάνικη γεωργία είναι χειρότερα από ποτέ και η αγροτιά βιασμένη περισσότερο κι απ' τα χρόνια του Πορφύριο Ντίας. Είπαν, ακόμα, πως για το καλό του λαού θα ιδιωτικοποιούσαν, δηλαδή θα πουλούσαν

στους ξένους τις κρατικές επιχειρήσεις, γιατί, λέει, δεν λειτουργούσαν καλά και έπρεπε να εκσυγχρονισθούν και καλύτερα να πουληθούν. Αλλά αντί να καλύτερέψουν τα κοινωνικά δικαιώματα που κατακτήθηκαν στην επανάσταση του 1910 κατάντησαν για κλήματα... και για οργή. Είπαν ακόμα, πως έπρεπε ν' ανοίξουν τα σύνορα για να μπει το ξένο κεφάλαιο, έτσι που να ζοριστούν οι Μεξικανοί επιχειρηματίες και να κάνουν καλύτερα τη δουλειά τους. Αλλά τώρα βλέπουμε πως δεν υπάρχουν πια εθνικές επιχειρήσεις, τις καταβρόχθισαν όλες οι ξένοι και αυτό που πουλάνε είναι χειρότερο από αυτό που φτιάχνονταν στο Μεξικό.

Και τώρα οι μεξικάνοι πολιτικοί θέλουν να πουλήσουν την Pemex, δηλαδή το πετρέλαιο το οποίο ανήκει στους Μεξικάνους και στο μόνο που διαφοροποιούνται είναι ότι οι μεν θέλουν να το πουλήσουν όλο, οι δε ένα μέρος. Θέλουν ακόμα να ιδιωτικοποιήσουν την Κοινωνική Ασφάλεια, το ηλεκτρικό, το νερό, τα δάση, όλα, μέχρι να μη μείνει τίποτα στο Μεξικό και να γίνει η χώρα μας ένας χερσότοπος ή ένας τόπος διασκέδασης των πλούσιων όλου του κόσμου και οι Μεξικανοί και Μεξικανές υπηρέτες τους, με το νου στραμμένο στο τι να τους προσφέρουμε, κακοζωισμένοι, δίχως ρίζες, δίχως πολιτισμό, δηλαδή δίχως Πατρίδα.

Δηλαδή οι νεοφιλελεύθεροι θέλουν να δολοφονήσουν το Μεξικό, την μεξικανική πατρίδα μας. Και τα πολιτικά κόμματα που παίρνουν μέρος στις εκλογές σε τίποτα δεν μας υπερασπίζονται αλλά πρώτοι και καλύτεροι συντάσσονται στην υπηρεσία των ξένων, πρώτα απ' όλα των ΗΠΑ. Είναι εκείνοι που ανέλαβαν να μας ξεγελάσουν, κάνοντας μας να στρέφουμε το βλέμμα αλλού όταν ξεπουλάνε τα πάντα και κρατάνε για τον εαυτό τους όλα τα κέρδη. Όλα τα εκλογικά κόμματα που υπάρχουν την σημερινή ημέρα κι όχι μερικά. Σκεφτείτε αν έστω κάτι κάνανε σωστά και θα δείτε πως όχι, μόνο κλεψιές και κατεργαριές. Δείτε ακόμα πως οι πολιτικάντηδες των κομμάτων έχουν τα όμορφα σπίτια τους, τα ωραία τα αυτοκίνητά τους και όλα τους τα πούσα. Και θέλουν κι από πάνω να τους εκφράζουμε τις ευχαριστίες μας και στον επόμενο γύρο να τους ψηφίσουμε. Δεν έχουν μάνα, για να την «μνημονέψουμε» με τις δέουσες αγοραίες εκφράσεις, και δεν έχουν γιατί από τη φύση τους δεν έχουν πατρίδα, έχουν μονάχα λογαριασμούς στη τράπεζα.

Βλέπουμε ακόμα να διογκώνεται το εμπόριο ναρκω-

τικών και η εγκληματικότητα. Μερικές φορές σκεφτόμαστε πως οι εγκληματίες είναι όπως στα corridos ή στις ταινίες, και ίσως κάποιοι να 'ναι έτσι, δεν είναι όμως οι αρχηγοί. Οι αρχηγοί τους κυκλοφορούν καλοντυμένοι και μοδάτοι, έχουν σπουδάσει στο εξωτερικό, είναι ιζέντλεμαν, δεν κρύβονται, τρώνε σε ακριβά εστιατόρια και βγαίνουνε στα περιοδικά ατσαλάκωτοι και ωραίοι στις γιορτές τους, είναι αυτό που λέμε «καλοβαλμένοι», και μερικοί είναι μέχρι και πρόεδροι, βουλευτές, γερουσιαστές, γενικοί γραμματείς του κράτους, επιχειρηματίες κερδοφόρων επιχειρήσεων, αρχηγοί αστυνομίας, στρατηγοί.

Λέμε, μήπως, πως είναι άχρηστη η πολιτική; Όχι, εκείνο που θέλουμε να πούμε είναι πως ΑΥΤΗ η πολιτική είναι άχρηστη. Δεν χρησιμεύει γιατί δεν λαμβάνει υπόψη της τον λαό, δεν τον ακούει, δεν του δίνει σημασία, τον θυμάται μόνο όταν πλησιάζουν εκλογές αλλά και τότε δεν ψάχνουν τις ψήφους, αρκούνται στις στατιστικές για να πουν ποιος κέρδισε. Έτσι λοιπόν, λόγια και μόνο λόγια, σκέτες υποσχέσεις πως θα κάνουν ετούτο και τ' άλλο, και μετά που σε είδα που σε ξέρω, δεν θα τους ξαναδείς παρά μόνο στο δελητίο ειδήσεων κατηγορούμενους για κλοπές τεράστιων χρηματικών ποσών και αθώους χάρη στο νόμο που οι ίδιοι έφτιαξαν και τους προστατεύει.

Γιατί ακριβώς αυτό είναι το επόμενο πρόβλημα, η χειραγώγηση και αλλογή του Συντάγματος κατά το δοκούν. Το Σύνταγμα δεν κατοχυρώνει πια τα δικαιώματα και τις ελευθερίες του εργαζόμενου λαού, αλλά τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των νεοφιλελεύθερων έτσι ώστε με τη βούλη του νόμου να εξασφαλίζουν τα μεγάλα τους κέρδη. Οι δικαστές είναι πάντα στην υπηρεσία τους, κόβουν και ράβουν τη δικαιοσύνη στα μέτρα τους και για τους φτωχούς επιφυλάσσουν τις αδικίες, τις φυλακές, τα νεκροταφεία.

Κι όμως, παρόλο το χάος που έχουν προκαλέσει οι νεοφιλελεύθεροι, υπάρχουν ακόμα Μεξικάνοι και Μεξικάνες που οργανώνονται και αντιστέκονται.

Έτσι μαθαίνουμε πως υπάρχουν ιθαγενείς που η γη τους είναι μακριά από την Τσιάπας, που χτίζουν την αυτονομία τους, υπερασπίζονται τον πολιτισμό τους, πονάνε τη γη, τα δάση, τα νερά τους.

Μαθαίνουμε πως υπάρχουν εργάτες γης, δηλαδή αγρότες που οργανώνονται και κάνουν πορείες και δια-

δηλώσεις για να απαιτήσουν δάνεια και στήριξη του κάμπου.

Και υπάρχουν εργαζόμενοι στην πόλη που δεν επιτρέπουν την καταπάτηση των δικαιωμάτων τους, την ιδιωτικοποίηση της δουλειάς τους, αλλά διαμαρτύρονται και διαδηλώνουν για να μην τους πάρουν το ήγιο που έχουν, για να μην αποσπάσουν από τη χώρα ό,τι της ανήκει: πλετρισμό, κοινωνική ασφάλιση, πετρέλαιο, παιδεία.

Και υπάρχουν φοιτητές που δεν επιτρέπουν την ιδιωτικοποίηση της παιδείας και αγωνίζονται για να είναι δωρεάν, ηαϊκή και επιστημονική, δηλαδή να μην πληρώνεται και όλος ο κόσμος να έχει την δυνατότητα μάθησης και να μην διδάσκονται ανοησίες στα σχολεία.

Και υπάρχουν γυναίκες οι οποίες δεν επιτρέπουν να τους συμπεριφέρονται σαν να είναι γηάστρες ή να τις ταπεινώνουν και να τις περιφρονούν εξαιτίας της γυναικείας φύσης τους και οργανώνονται και αγωνίζονται για τον σεβασμό που ως γυναίκες αξίζουν.

Και υπάρχουν νέοι που δεν δέχονται να τους αποβηκάνουν με ναρκωτικά ή να τους καταδιώκουν για τους τρόπους τους, που συνειδητοποιούνται με την μουσική και την κουητούρα τους, με δυο ήγια με την απειθαρχία τους.

Και υπάρχουν ομοφυλόφιλοι, ηεσβίες, αμφιφυλόφιλοι και άνθρωποι με ποηηαπηές ιδιαιτερότητες που δεν αποδέχονται το να τους ηηευάζουν, να τους περιφρονούν, να τους κακοποιούν, ακόμα και να τους σκοτώνουν επειδή είναι διαφορετικοί και να τους συμπεριφέρονται σαν να ήταν ανώμαλοι ή εγκληματίες, αηηά φτιάχνουν τις οργανώσεις τους για να υπερασπίσουν το δικαίωμά τους στη διαφορετικότητα.

Και υπάρχουν ηερείς και καηόγριες που δεν είναι με τους πηούσιους ούτε παραδομένοι στην προσευχή αηηά οργανώνονται για να συντροφέψουν τους αγώνες του ηαού.

Και υπάρχουν εκείνοι που ονομάζονται κοινωνικοί αγωνιστές, άντρες και γυναίκες που πέρασαν όηη τους τη ζωή στον αγώνα για τον καταπιεσμένο ηαό, και είναι οι ίδιοι που συμμετείχαν στις μεγάλες εργατικές και κοινωνικές κινητοποιήσεις και απεργίες, στα μεγάλα αγροτικά κινήματα και υπέστησαν μεγάλες διώξεις και, παρόηη που κάποιοι από αυτούς είναι ήδη ηηικωμένοι, εξακοηουθούν να μην υποτάσσονται και πορεύονται απ'

τον ένα τόπο στον αηηλον, αναζητώντας τον αγώνα, αναζητώντας τη δικαιοσύνη, φτιάχνοντας οργανώσεις της αριστεράς, μη κυβερνητικές οργανώσεις, οργανώσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων, οργανώσεις υπεράσπισης των ποηητικών κρατουμένων και αναζήτησης των αγνοουμένων, σχήματα ηηηροφόρησης, οργανώσεις δασκάλων και φοιτητών, δηηαδή κοινωνικούς αγώνες, ακόμα και ποηητικο-στρατιωτικές οργανώσεις γιατί ποηηά ξέρουν, ποηηά είδαν, ποηηά άκουσαν, ποηηά έζησαν, ποηηά αγωνίστηκαν.

Και, γενικά, εμείς ηηέπουμε πως στη χώρα μας που ονομάζεται Μεξικό υπάρχει κόσμος που δεν επαναπαύεται, δεν υποτάσσεται, δεν πουηιέται. Δηηαδή, κόσμος με αξιοπρέπεια. Και αυτό μας δίνει μεγάλη ευχαρίστηση και χαρά γιατί με όηηον αυτό τον κόσμο δεν θα νικήσουν εύκοηα οι νεοφιηηεύθεροι και ίσως καταφέρουμε να σώσουμε την Πατρίδα μας από τις μεγάλες κηεψιές και καταστροφές που διαπράττουν. Και σκεφτόμαστε μακάρι αυτό το «εμείς» να συμπεριηάμβανε όηες αυτές τις εξεγέρσεις.

V. Αυτό που θέλουμε να κάνουμε

Και τώρα θα σας ηηήσουμε για αυτά που θέλουμε να κάνουμε στον κόσμο και στο Μεξικό. Γιατί δεν μπορούμε πια να ηηέπουμε όηα εκείνα που συμβαίνουν στον ηηανήτη μας και να μένουμε απηώς σιωπηηοί, ηες και μόνο εμείς ηηισκόμαστε στη θέση που ηηισκόμαστε.

Λοιπόν, όσον αφορά τον κόσμο, εκείνο που θέλουμε είναι να πούμε σε όηους όσους αντιστέκεστε και αγωνίζεστε με τον δικό σας τρόπο και στις χώρες σας, πως δεν είστε μόνοι, πως εμείς, οι Ζαπατίστας, αν και είμαστε ποηηά μικροί, σας υποστηρίζουμε και θα αναζητήσουμε τον τρόπο να στηρίξουμε τους αγώνες σας και να ηηήσουμε μαζί σας για να μάθουμε. Γιατί, αν μη τι αηηηο, αυτό που έχουμε μάθει είναι να μαθαίνουμε.

Και θέλουμε να πούμε στους ηαούς της Λατινικής Αμερικής πως είμαστε περήφανοι που αποτεηούμε και εμείς ένα κομμάτι σας, έστω και μικρό. Πως θυμόμαστε καηά ότι πριν από μερικά χρόνια η ηηειρός μας φωτιζόταν, και ότι υπήρχε ένα φως που ονομαζόταν Τσε Γκεβέρα, όηως πριν ονομαζόταν Μποηίβαρ, γιατί υπάρχουν φορές που οι ηαοί αδράχνουν και κρατούν σφιχτά ένα όνομα, ηες και κρατούν σημαία.

Και θέλουμε να πούμε στον κουβανέζικο λαό, που τόσα χρόνια αντιστέκεται, πως δεν είναι μόνος του, πως δεν συμφωνούμε με το εμπάργκο που του έχουν κηρύξει και πως θα αναζητήσουμε τον τρόπο να του στείλουμε κάτι, έστω καλαμπόκι, για να στηρίξουμε την αντίστασή του.

Και θέλουμε να πούμε στον βορειοαμερικάνικο λαό πως εμείς δεν μπερδευόμαστε και πως ξέρουμε πολύ καλά ότι άλλο πράγμα είναι οι κακές κυβερνήσεις που έχουν και οι οποίες βλάπτουν ολόκληρο τον κόσμο και άλλο, πολύ διαφορετικό, είναι οι Βορειοαμερικανοί που αγωνίζονται στη χώρα τους και δείχνουν την αλληλεγγύη τους προς τους αγώνες των άλλων λαών.

Και θέλουμε να πούμε στους αδελφούς και στις αδελφές Μαπούτσε της Χιλής πως παρακολουθούμε και μαθαίνουμε από τον αγώνα τους.

Και στους Βενεζουελάνους πως με μεγάλη προσοχή παρατηρούμε τον τρόπο που υπερασπίζονται την κυριαρχία τους, το δικαίωμα, δηλαδή, του Έθνους τους να αποφασίζει προς τα πού θα βαδίσει.

Και στους αδελφούς και αδελφές Ιθαγενείς του Εκουαδόρ και της Βοηθίας τους λέμε πως δίνουν ένα γενναίο μάθημα ιστορίας σε όλη τη Λατινική Αμερική, γιατί σήμερα αυτοί πράγματι ορθώνουν ένα ανάχωμα στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση.

Και στους πικετέρος και τους νέους της Αργεντινής θέλουμε να τους πούμε μονάχα αυτό: πως τους αγαπάμε.

Και σ' αυτούς που στην Ουρουγουάη ονειρεύονται μια καλύτερη χώρα, πως τους θαυμάζουμε.

Και σε εκείνους που είναι χωρίς γη στη Βραζιλία, πως τους σεβόμαστε.

Και σε όλους τους νέους της Λατινικής Αμερικής πως είναι όμορφο αυτό που δημιουργούν και πως μας προσφέρουν μεγάλη ελπίδα.

Και θέλουμε να πούμε στους αδελφούς και τις αδελφές της Κοινωνικής Ευρώπης, της Ευρώπης που είναι αξιοπρεπής και εξεγερμένη, πως δεν είναι μόνοι. Πως μας δίνουν πολλή χαρά τα μεγάλα τους κινήματα ενάντια στους νεοφιλελεύθερους πολέμους. Πως παρατηρούμε προσεκτικά τις μορφές οργάνωσής τους και τους τρόπους που έχουν να αγωνίζονται γιατί ίσως κάτι μπορούμε να μάθουμε. Πως αναζητούμε τρόπο να στηρίξουμε τους

αγώνες τους και... πως δεν θα τους στείλουμε ευρώ γιατί μετά θα υποτιμηθούν εξαιτίας της χαλάρωσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά ίσως τους στείλουμε έργα χειροτεχνίας και καφέ για να τα πουλήσουν κι έτσι να βοηθηθούν κάπως στους αγώνες τους. Και ίσως να τους στείλαμε και *ποσόλη* [σημ.: ρόφημα από καλαμπόκι, παραδοσιακό στην Τσιάπας] που δίνει πολύ δύναμη στην αντίσταση, ποιος ξέρει όμως αν αυτό είναι καλή ιδέα, γιατί το *ποσόλη* ταιριάζει βέβαια σε μας αλλά σε αυτούς ίσως τους πέσει λίγο βαρύ και τους πειράξει και εξασθενήσει τους αγώνες τους και τους νικήσουν οι νεοφιλελεύθεροι.

Και θέλουμε να πούμε στους αδελφούς και τις αδελφές της Αφρικής, της Ασίας και της Ωκεανίας πως ξέρουμε ότι κι αυτοί αγωνίζονται και πολύ θα θέλαμε να γνωρίσουμε περισσότερα για τις ιδέες και τις πρακτικές τους.

Και θέλουμε να πούμε στον κόσμο πως θέλουμε να τον κάνουμε μεγάλο, τόσο μεγάλο που να χωράει όλους τους κόσμους που αντιστέκονται επειδή θέλουν να τους συντρίψουν οι νεοφιλελεύθεροι και επειδή δεν παραιτούνται αλλά αγωνίζονται για την ανθρωπότητα.

Και στο Μεξικό, αυτό που θέλουμε να κάνουμε είναι μια συμφωνία με άτομα και οργανώσεις καθαρά της Αριστεράς, γιατί σκεφτόμαστε πως στην πολιτική Αριστερά είναι που βρίσκεται καθαρή η ιδέα της αντίστασης στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, η ιδέα τού να δημιουργήσουμε μια χώρα όπου θα υπάρχει για όλους δικαιοσύνη, δημοκρατία και ελευθερία. Όχι όπως τώρα που υπάρχει δικαιοσύνη μόνο για τους πλούσιους, ελευθερία μόνο για τις μεγάλες οικονομικές επιχειρήσεις και δημοκρατία μόνο για να ζωγραφίζουν τις μάντρες με προεκλογική προπαγάνδα. Και γιατί σκεφτόμαστε πως μόνο από την Αριστερά μπορεί να προκύψει ένα σχέδιο αγώνα για να μην πεθάνει η Πατρίδα μας, το Μεξικό.

Αυτό που σκεφτόμαστε λοιπόν είναι να φτιάξουμε ένα σχέδιο μαζί με όλα αυτά τα άτομα και τις οργανώσεις της Αριστεράς και να πάμε παντού, σε ολόκληρο το Μεξικό, οπουδήποτε υπάρχει κόσμος απλός και ταπεινός σαν εμάς.

Και δεν θα πάμε να τους πούμε τι πρέπει να κάνουν, δηλαδή να τους δώσουμε διαταγές.

Ούτε θα πάμε να τους ζητήσουμε να ψηφίσουν κάποιον υποψήφιο, για τους οποίους το ξέρουμε ήδη πως

όλοι όσοι υπάρχουν είναι νεοφιλελεύθεροι.

Ούτε θα πάμε να τους πούμε να κάνουν το ίδιο που κάναμε εμείς, ούτε να πάρουν τα όπλα.

Αυτό που θα κάνουμε είναι να τους ρωτήσουμε για τη ζωή τους, για τον αγώνα τους, για το τι σκέφτονται γι' αυτά που συμβαίνουν στη χώρα μας και πώς θα καταφέρουμε να μη μας νικήσουν.

Αυτό που θα κάνουμε είναι να αγγίξουμε τη σκέψη των απλών και ταπεινών ανθρώπων και ίσως βρούμε σε αυτή την ίδια αγάπη που αισθανόμαστε κι εμείς για την πατρίδα μας.

Και ίσως βρούμε κοινά σημεία όλοι εμείς που είμαστε απλοί και ταπεινοί και, όλοι μαζί, να οργανωθούμε σε ολόκληρη τη χώρα και να συντονίσουμε τους αγώνες μας που τώρα είναι μοναχικοί και διάσπαρτοι, και να βρούμε κάτι σαν, ας πούμε, ένα πρόγραμμα που να περιλαμβάνει εκείνα που όλοι θέλουμε και ένα σχέδιο για το πώς θα γίνει πραγματικότητα αυτό το πρόγραμμα, που ονομάζεται «εθνικό πρόγραμμα αγώνα».

Και τότε, με τη συμφωνία της πλειονότητας αυτού του κόσμου που πρόκειται να ακούσουμε, θα κτίσουμε έναν αγώνα με όλους, ιθαγενείς, εργάτες, αγρότες, σπουδαστές, δασκάλους, υπαλλήλους, γυναίκες, παιδιά, ηλικιωμένους, άντρες και με τον καθένα που έχει το καλό στην καρδιά του και έχει κέφι να αγωνιστεί για να μη φτάσει να καταστραφεί και να ξεπουληθεί η πατρίδα μας που ονομάζεται Μεξικό και εκτείνεται από το Ρίο Μπράβο ως το Ρίο Σουτσιάτε και που στη μια πλευρά της έχει τον Ατλαντικό και στην άλλη τον Ειρηνικό ωκεανό.

VI. Πώς θα τα πετύχουμε αυτά

Αυτός είναι λοιπόν ο ταπεινός μας λόγος που απευθύνεται στους απλούς και ταπεινούς ανθρώπους του Μεξικού και του κόσμου και αυτόν τον λόγο μας από εδώ και στο εξής τον ονομάζουμε:

ΕΚΤΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΛΑΚΑΝΤΟΝΑ

Και είμαστε εδώ για να σας πούμε, με τα απλά μας λόγια, ότι...

Ο EZLN διατηρεί τη δέσμευσή του για κατάπαυση του

επιθετικού πυρός και δεν θα επιχειρήσει καμιά επίθεση ενάντια στα κυβερνητικά στρατεύματα ούτε θα πραγματοποιήσει επιθετικές στρατιωτικές κινήσεις.

Ο EZLN, με αυτή την ειρηνική πρωτοβουλία του που τώρα διατυπώνει, εξακολουθεί να διατηρεί τη δέσμευσή του να επιμένει στο δρόμο του πολιτικού αγώνα. Γι' αυτό ο EZLN θα επιμένει στην αντίληψη να μην εμπλέκεται σε κανενός είδους μυστικές σχέσεις με πολιτικοστρατιωτικές οργανώσεις, εγχώριες ή άλλων χωρών.

Ο EZLN επιβεβαιώνει τη δέσμευσή του να υπερασπίζεται, να στηρίζει και να υπακούει τις ιθαγενικές ζαπατιστικές κοινότητες, οι οποίες τον απαρτίζουν και αποτελούν την ανώτατη αρχή του, και, χωρίς να παρεμβαίνει στις εσωτερικές δημοκρατικές διαδικασίες τους και στο μέτρο των δυνατοτήτων του, να συνεισφέρει στην ενδυνάμωση της αυτονομίας τους, της καλής διακυβέρνησης και της βελτίωσης των συνθηκών της ζωής τους.

Με άλλα λόγια, αυτό που πρόκειται να κάνουμε στο Μεξικό και στον κόσμο θα το κάνουμε χωρίς όπλα, με ένα κίνημα πολιτικό και ειρηνικό, απλά χωρίς να παραμελήσουμε ή να πάψουμε να στηρίζουμε τις κοινότητές μας.

Ως εκ τούτου....

Στον κόσμο...

1. Θα οικοδομήσουμε περισσότερες σχέσεις αμοιβαίου σεβασμού και αλληλοϋποστήριξης με άτομα και οργανώσεις που αντιστέκονται και αγωνίζονται ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό και για την ανθρωπότητα.

2. Στο μέτρο των δυνατοτήτων μας θα προσφέρουμε υλική στήριξη, όπως τρόφιμα και έργα χειροτεχνίας, στους αδελφούς και τις αδελφές που αγωνίζονται σε ολόκληρο τον κόσμο.

Και για αρχή, θα ζητήσουμε από το Συμβούλιο Καλής Διακυβέρνησης της Ρεαλιδάδ να μας δανείσει το καμιόνι που ονομάζεται «Τσομπίρας» και που έχει χωρητικότητα γύρω στους 8 τόνους και θα το γεμίσουμε καλαμπόκι και ίσως δύο βαρέλια 200 λίτρων το καθένα με βενζίνη ή πετρέλαιο, καταπώς βολεύει καλύτερα, και θα το παραδώσουμε στην πρεσβεία της Κούβας στο Μεξικό για να το στείλουν στον κουβανέζικο λαό ως μια στήριξη από τους ζαπατίστας στην αντίστασή τους ενάντια στο βορει-

οαμερικάνικο εμπόργκο. Ή ίσως να υπάρχει κανένα μέρος πιο κοντά εδώ για να γίνει η παράδοση, γιατί η Πόλη του Μεξικού είναι πάντα μακριά και ίσως το «Τσομπίρας» διαλυθεί στο δρόμο και η δουλειά μείνει στη μέση. Και, ασφαλώς, αυτό θα γίνει όταν βγει η καινούργια σοδειά που τώρα ωριμάζει στα χωράφια, αν βέβαια δεν μας επιτεθούν εν τω μεταξύ, γιατί, αν το στείλουμε αυτή την εποχή, σκέτο *ελότε* [σημ.: ο άγουρος κώνος του καλαμποκιού] θα στείλουμε και δεν θα κάνει ούτε για *ταμάλτες* [σημ.: πίτα από καλαμποκάλευρο, ψημένη μέσα σε φύλλα μπανανιάς, και γεμισμένη με φασόλια, κρέας κ.ά.], έτσι λοιπόν καλύτερα να το στείλουμε τον Νοέμβριο ή τον Δεκέμβριο.

Και θα έρθουμε σε συμφωνία με τους συνεταιρισμούς γυναικών και θα στείλουμε μια καλή ποσότητα από κεντητά ρούχα στην Ευρώπη που ίσως να μην είναι πλέον Ένωση, και θα τους στείλουμε και οργανικό καφέ από τους ζαπατιστικούς συνεταιρισμούς για να τον πουλήσουν και να εξοικονομήσουν λίγα χρήματα για τον αγώνα τους. Και αν δεν πουληθούν, δεν πειράζει, θα μπορούν πάντοτε να φτιάξουν και να πουν ένα καφεδάκι κουβεντιάζοντας για τον αγώνα ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό και, αν κάνει και λίγο κρύο, να σκεπαστούν με τα ζαπατιστικά κεντητά που πράγματι αντέχουν καλά ως και στο πλήσιμο στο χέρι και στην πέτρα και, επιπλέον, δεν ξεβάφουν.

Και στους αδελφούς και τις αδελφές ιθαγενείς της Βοηθίας και του Εκουαδόρ θα στείλουμε λίγο μη μεταλλαγμένο καλαμπόκι, αν και δεν ξέρουμε που να το παραδώσουμε για να φτάσει στον προορισμό του, είμαστε όμως πράγματι διατεθειμένοι να στείλουμε αυτή τη μικρή βοήθεια.

3. Και σε όλους και σε όλες που αντιστέκονται σε όλο τον κόσμο, τους λέμε πως πρέπει να κάνουμε και άλλες διηπειρωτικές συναντήσεις, κι ας είναι και μία μόνο. Ίσως τον Δεκέμβριο αυτής εδώ της χρονιάς ή τον επόμενο Ιανουάριο, πρέπει να το σκεφτούμε. Δεν θέλουμε να πούμε το πότε, γιατί πρέπει να προσπαθήσουμε να συμφωνηθεί από όλους, όπως και τα πάντα, το πότε, το πού, το πώς, το ποιοι. Αλλά να μην είναι με βάθρο, όπου λίγοι μιλάνε και οι υπόλοιποι ακούνε, αλλά χωρίς βάθρο, όλα επίπεδα, και να μιλήσουν όλοι, με τη σειρά βέβαια αλληλιώς θα γίνει σκέτο χάος και κανείς δεν θα καταλαβαίνει τι λέει ο άλλος, ενώ με καλή οργάνωση μπορούν

όλοι να ακούσουν και να σημειώσουν στα τετράδιά τους τα λόγια αντίστασης των υπολοίπων και μετά να τα κουβεντιάσουν με τους συντρόφους και τις συντρόφισσές τους στον τόπο τους. Και σκεφτόμαστε να γίνει σε ένα μέρος που να έχει κοντά μια πολύ μεγάλη φυλακή, ώστε στην περίπτωση που μας καταστείλουν και μας φυλακίσουν, να μην είμαστε τσουβαλισμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, φυλακισμένοι ναι, αλλά καλή οργανωμένοι και εκεί στη φυλακή να συνεχίσουμε τη διηπειρωτική συνάντηση για την ανθρωπότητα και ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό. Κι εκεί μετά τους λέμε τι κάνουμε για να συμφωνήσουμε στο πώς θα συμφωνήσουμε. Έτσι λοιπόν σκεφτόμαστε να κάνουμε αυτά που θέλουμε να κάνουμε στον κόσμο.

Και τώρα η συνέχεια...

Στο Μεξικό...

1. Θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε για τους ιθαγενείς λαούς του Μεξικού, αλλά πλέον όχι μόνο για αυτούς ούτε μόνο με αυτούς, αλλά για όλα τα θύματα της εκμετάλλευσης και τους στερημένους του Μεξικού, με όλους αυτούς και σε όλη τη χώρα. Και όταν μιλάμε για όλα τα θύματα της εκμετάλλευσης του Μεξικού μιλάμε επίσης και για τους αδελφούς και τις αδελφές μας που αναγκάστηκαν να φύγουν στις Ηνωμένες Πολιτείες για να βρουν δουλειά και να επιβιώσουν.

2. Θα πάμε να ακούσουμε και να μιλήσουμε άμεσα, χωρίς μεσάζοντες και διαμεσολαβήσεις, με τους απλούς και ταπεινούς ανθρώπους του μεξικανικού λαού. Και, σύμφωνα με όσα ακούσουμε και μάθουμε, θα αρχίσουμε να κτίζουμε μαζί με αυτό τον κόσμο που είναι σαν κι εμάς, απλός και ταπεινός, ένα εθνικό πρόγραμμα αγώνα, ένα πρόγραμμα που να είναι ξεκάθαρα αριστερό, δηλαδή αντικαπιταλιστικό, δηλαδή αντινεοφιλελεύθερο, ένα πρόγραμμα, δηλαδή, για τη δικαιοσύνη, τη δημοκρατία και την ελευθερία του λαού του Μεξικού.

3. Θα επιχειρήσουμε να οικοδομήσουμε ή να ανοικοδομήσουμε έναν άλλο τρόπο να κάνει κανείς πολιτική, έναν τρόπο που να έχει ξανά το πνεύμα τού να υπηρετεί κανείς τους άλλους, χωρίς υλικά συμφέροντα, με αυτοθυσία, με αφοσίωση, με εντιμότητα, τηρώντας τον λόγο του, και η μοναδική αμοιβή να είναι η ικανοποίηση ότι εκπλήρωσε το καθήκον του, όπως δηλαδή το

έκαναν παλιότερα οι στρατευμένοι αριστεροί που δεν σταματούσαν ούτε με χτυπήματα ούτε με φυλακή ούτε με θάνατο, πολύ δε περισσότερο με μερικές δεσμίδες δοληρίων.

4. Επιπλέον, θα δούμε πώς θα οργανώσουμε έναν αγώνα για να απαιτήσουμε ένα νέο Σύνταγμα, δηλαδή νέους νόμους που να παίρνουν υπόψη τους τις απαιτήσεις του μεξικάνικου λαού: στέγη, γη, δουλειά, τροφή, υγεία, παιδεία, πληροφόρηση, πολιτισμός, ανεξαρτησία, δημοκρατία, δικαιοσύνη, ελευθερία και ειρήνη. Ένα νέο Σύνταγμα που θα αναγνωρίζει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες του λαού και θα υπερασπίζει τον αδύναμο μπροστά στον δυνατό.

ΓΙΑ ΑΥΤΟ...

Ο EZLN θα στείλει, σε όλη την εθνική επικράτεια και για αόριστο χρόνο, μια αντιπροσωπεία από τη διοίκησή του, για να κάνει αυτή τη δουλειά. Αυτή η ζαπατιστική αντιπροσωπεία, μαζί με τα άτομα και τις οργανώσεις της Αριστεράς που θα προσχωρήσουν σε αυτήν την Έκτη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα, θα πάει σε όποιον τόπο κληθεί ρητώς.

Επιπλέον, κάνουμε γνωστό ότι ο EZLN θα εγκαθιδρύσει μια πολιτική συμμαχιών με μη εκλογικές οργανώσεις και κινήματα που ορίζονται, στη θεωρία και στην πράξη, ως αριστερά, και σύμφωνα με τις ακόλουθες προϋποθέσεις:

Δεν θα γίνονται συμφωνίες από τα επάνω που θα επιβάλλονται προς τα κάτω, αλλά συμφωνίες για το πώς θα βαδίσουμε μαζί για να ακούσουμε και να οργανώσουμε την αγανάκτηση. Δεν θα χίζονται κινήματα τα οποία κατόπιν θα γίνονται αντικείμενο διαπραγμάτευσης πίσω από τις πλάτες εκείνων που τα έφτιαξαν, αλλά θα λαμβάνεται πάντα υπόψη η γνώμη εκείνων οι οποίοι συμμετέχουν. Δεν θα ψάχνουμε για δωράκια, θέσεις, οφέλη, δημόσια αξιώματα από την Εξουσία ή από όποιον φιλοδοξεί να την αποκτήσει. Ο στόχος είναι να βαδίσουμε πέρα από τα εκλογικά καλεντάρια. Δεν θα επιχειρηθεί να επιλυθούν από τα πάνω τα προβλήματα της χώρας μας, αλλά να οικοδομηθεί ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΚΑΤΩ μια εναλλακτική πρόταση απέναντι στη νεοφιλελεύθερη καταστροφή, μια αριστερή εναλλακτική πρόταση για το Μεξικό.

Ναι στον αμοιβαίο σεβασμό της αυτονομίας και της ανεξαρτησίας των οργανώσεων, στις μορφές πάλης τους, στον τρόπο οργάνωσής τους, στις εσωτερικές τους διαδικασίες για τη λήψη των αποφάσεων, στις νόμιμες εκπροσωπήσεις τους, στις φιλοδοξίες και τις διεκδικήσεις τους. Και, ναι στη σαφή δέσμευση για μια από κοινού και συντονισμένη υπεράσπιση της εθνικής κυριαρχίας, με μια αδιαπραγμάτευτη αντίσταση στις προσπάθειες ιδιωτικοποίησης της ηλεκτρικής ενέργειας, του πετρελαίου, του νερού και των φυσικών πόρων.

Καλούμε, με άλλα λόγια, τις πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις της Αριστεράς που δεν είναι «επισημως καταχωρημένες ως κόμματα» [σημ.: partidos con registro] και τα άτομα που διεκδικούν να είναι αριστεροί χωρίς όμως να ανήκουν στα «επίσημα» πολιτικά κόμματα, να συναντηθούμε σε χρόνο, τόπο και με τρόπο που θα προτείνουμε όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή, για να οργανώσουμε μια πανεθνική εκστρατεία, να επισκεφτούμε κάθε γωνιά της πατρίδας μας, για να ακούσουμε και να οργανώσουμε τον λόγο του λαού μας. Είναι επομένως σαν μια εκστρατεία, ναι, αλλά πολύ διαφορετική γιατί δεν είναι προεκλογική.

Αδελφοί και αδελφές:

Αυτός είναι ο λόγος μας, αυτό δηλώνουμε:

Στον κόσμο, θα αδελφοποιηθούμε ακόμα περισσότερο με τους αγώνες της αντίστασης ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό, με τους αγώνες για την ανθρωπότητα.

Και θα στηρίξουμε, έστω και λίγο, αυτούς τους αγώνες.

Και, με αλληλοσεβασμό, θα ανταλλάξουμε εμπειρίες, ιστορίες, ιδέες, όνειρα.

Στο Μεξικό, θα βαδίσουμε σε όλη τη χώρα, θα βαδίσουμε στα ερείπια που έχει αφήσει πίσω του ο νεοφιλελεύθερος πόλεμος αλλά και στις αντιστάσεις που, κρυμμένες στα χαρακώματα, ανθίζουν μέσα του.

Θα ψάξουμε και θα βρούμε κάποιον που να αγαπάει ετούτη τη γη και αυτούς τους ουρανούς ίσως όσο κι εμείς.

Θα αναζητήσουμε, από τη Ρεαλιδάδ ως την Τιχουάνα, όποιον θέλει να οργανωθεί, να αγωνιστεί, να χτίσει την τελευταία, ίσως, ελπίδα για να μη χαθεί αυτό το Έθνος, που τραβάει το δρόμο του τουλάχιστον από τον καιρό που ένας αειτός έκανε μια στάση πάνω σε ένα *vonán*

[σημ.: είδος κάκτου] για να καταβροχθίσει ένα φίδι
[σημ.: αναφορά στον μύθο που απεικονίζεται στη σημαία του Μεξικού].

Θα βαδίσουμε για τη δημοκρατία, την ελευθερία και τη δικαιοσύνη για όλους εμάς που μας τις αρνιούνται.

Θα βαδίσουμε με μια άλλη πολιτική, για ένα πρόγραμμα της Αριστεράς και για ένα νέο Σύνταγμα.

Καλούμε τους ιθαγενείς, τους εργάτες, τους αγρότες, τους δασκάλους, τους σπουδαστές, τις νοικοκυρές, τους μικροκαλήλιεργητές, τους μικροϊδιοκτήτες, τους μικροεμπόρους, τους μικροεπιχειρηματίες, τους συνταξιούχους, τα άτομα με ειδικές ανάγκες, τους θρησκευόμενους και τις θρησκευόμενες, τους επιστήμονες, τους καλλιτέχνες, τους διανοούμενους, τους νέους, τις γυναίκες, τους ηλικιωμένους, τους ομοφυλόφιλους και τις ηεσβίες, τα αγόρια και τα κορίτσια, να συμμετέχουν με άμεσο τρόπο, σε βάση ατομική ή συλλογική, μαζί με τους ζαπατίστας, σε αυτή την ΕΘΝΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ για την οικοδόμηση ενός άλλου τρόπου να κάνει κανείς πολιτική, για την οικοδόμηση ενός εθνικού και αριστερού προγράμματος αγώνα και για ένα νέο Σύνταγμα.

Έτσι λοιπόν, αυτός είναι ο λόγος μας για αυτό που θα κάνουμε και για το πώς θα το κάνουμε. Εδώ το καταθέτουμε για να το δείτε και αν θέλετε να συμμετάσχετε.

Και πλέμε στους άντρες και στις γυναίκες που έχουν καλή σκέψη στην καρδιά τους, που συμφωνούν με αυτό τον λόγο που διατυπώσαμε και που δεν φοβούνται ή που φοβούνται αλλά κρατούν τον φόβο τους υπό έλεγχο, να δηλώσουν δημόσια εάν συμφωνούν με αυτή την ιδέα που μόλις καταθέσαμε και έτσι να δούμε μια και καλή

ποιοι και πώς και πού και πότε θα κάνουμε αυτό το νέο βήμα στον αγώνα.

Και όσο αυτοί το σκέφτονται, τους πλέμε πως σήμερα, τον έκτο μήνα του έτους 2005, οι άντρες, οι γυναίκες, τα παιδιά και οι ηλικιωμένοι του Ζαπατιστικού Στρατού για την Εθνική Απελευθέρωση ήδη αποφασίσαμε και προσυπογράψαμε αυτή την Έκρη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα. Και αυτοί που ξέρουν να βάζουν υπογραφή υπέγραψαν και όσοι δεν ξέρουν έβαλαν το δακτυλικό τους αποτύπωμα, αλλά πλέον είναι λιγότεροι εκείνοι που δεν ξέρουν, γιατί έχει ήδη προχωρήσει η εκπαίδευση, εδώ, σε αυτή την περιοχή την εξεγερμένη για την ανθρωπότητα και ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό, δηλαδή στη γη και τον ουρανό των ζαπατίστας.

Αυτός είναι ο ταπεινός μας λόγος που απευθύνεται στις ευγενικές καρδιές των απλών και ταπεινών ανθρώπων που, σε όλο τον κόσμο, αντιστέκονται και εξεγείρονται ενάντια στην αδικία.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ!

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού,

**Παράνομη Ιθαγενική Επαναστατική
Επιτροπή - Γενική Διοίκηση
του Ζαπατιστικού Στρατού
για την Εθνική Απελευθέρωση.**

**Μεξικό, έκτος μήνας,
δηλαδή Ιούνιος, του έτους 2005**

Η Έκρη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα μεταφράστηκε στα ελληνικά και εκδόθηκε τον Ιούλιο του 2005 από τις συλλογικότητες: • Καμπάνια «Ένα Σχολείο για την Τσιτάπας» • Ομάδα Ενημέρωσης «America Latina» του Indymedia Αθήνας.